

Jauna grāmata

(Turpinājums no 5. lpp.)

grāvēju, lai cik cēli, godīgi un nopietni būtu viņa nolūki. Dievs ienīst sapņošanu, jo tā dara cilvēku lepnu un pārlietu prasīgu. Tas, kurš izsapņo kādu kopienas vīziju, pieprasa no Dieva, no citiem un sevis paša, lai šī vīzija tiktu piepildīta. Viņš kristiešu kopībā ienāk kā prasītājs, ievieš paša likumu un pēc tā tiesā brāļus un pat Dievu. Tāds cilvēks ir ieņēmis drošu pozīciju un ir kā dzīvs pārmetums visiem pārējiem brāļu lokā. Viņš izturas tā, it kā viņš būtu pirmais, kurš dibinās šādu kristīgu kopību un kura idejas apvienos cilvēkus. Ja kas neatbilst viņa prātam, tad viņš jūtas nodots. Ja viņa sapnis izšķīst, tad, viņaprāt, sabruk arī visa kopība. Tā viņš vispirms kļūst par savu brāļu apsūdzētāju, tad par Dieva apsūdzētāju un visbeidzot izmisīgi apsūdz

pats sevi. Tā kā Dievs jau sen ir devis vienīgo mūsu kopības pamatu un jau sen mūs ir vienojis ar citiem kristiešiem vienā miesā Jēzū Kristū, pirms vēl mēs sākām dzīvot kopībā ar viņiem, mēs nevaram uzstāties kā pieprasītāji, bet kā pateicīgi saņēmēji, kam dāvināta kopīga dzīve ar citiem kristiešiem. Mēs sakām paldies Dievam par to, ko Viņš mums darījis. Mēs pateicamies Dievam, ka Viņš mums dāvā brāļus, kas dzīvo Viņa aicinājumā, piedošānā un apsolījumā. Mēs nezūdamies par to, ko Dievs mums nedod, bet gan nesam pateicību Viņam par to, ko Viņš mums dāvā ik dienas. Un vai mums nepietiek ar to, ko Viņš mums piešķīris, – brāļus, ar kuriem varam kopā dzīvot un meklēt pēc Dieva žēlastības grēkā un dzīves grūtībās? Vai tad kristīgās kopības

dāvana ir mazāka par citām Dieva dāvanām – par ikvienu dienu, ko Viņš mums dāvā, arī par grūtājām un smagajām? Vai ne tā – arī tur, kur grēks un pārpratumi apgrūtina kopīgo dzīvi, grēcīgais brālis aizvien ir brālis, ar kuru abi esam pakļauti Kristus vārdam? Un vai man brāļa grēki arvien no jauna nekļūst par iemeslu pateikties, ka mēs abi drīkstam dzīvot no vienas un tās pašas piedodošās mīlestības Jēzū Kristū? Tieši tā stunda, kad smagi viņos savā brālī, var nest neizmērojami lielu svētību, jo tā man pamatu pamatos iemācīs, ka mēs abi taču nekad nedzīvojam no pašu vārdiem un darbiem, bet gan tikai no tā viena vārda un tā viena darba, kas mūs patiesi saista, proti – ka mūsu grēki ir piedoti Jēzū Kristū. Tur, kur sapņi izgaist kā migla, uzaust kristīgās kopības gaišais rīts. **1222**

Finanšu pārskats
par 2006. gada martu

Ieņēmumi

Ziedojumi no kolektēm	952,00
Draudzes nodoklis	278,40
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	34,46
Ziedojumi diakonijai	141,35
Hansabankas konta atlikuma procenti	3,61
Īres maksa no LR Zemessardzes	123,08
Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	10,27
Kopā	1 543,17

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	38,60
Draudzes darbinieku algas	455,29
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	119,10
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	203,23
Tālrunis	12,38
Apsardze	35,40
Elektroenerģija	129,36
Hansabankas pakalpojumi	3,10
Avīzes drukāšana	230,34
Medikamentu iegāde (diakonija)	25,73
Pabalsti (diakonija)	170,00
Kopā	1 422,53

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Biķernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Biķeru evaņģēliski luteriskā draudze

Ziņojumi

Biķeru draudzes ģimeņu salidojums šogad notiks
Apšuciemā – no 26. jūnija līdz 1. jūlijam.

Turpināsim padziļināti apgūt katehismu, šīs vasaras tēma – Sakramenti:

Kristība, Svētais Vakarēdiens, Grēksūdze.

Būs arī citi piedāvājumi interesanti pavadīt laiku.

... un tas viss pie pašas jūras Apšuciemā.

Apmešanās tūrisma mītnē "Apšuciema skola".

Maksa par diennakti:

nakšņošana telpās (ar gultām) un ēdināšana – 6.50 Ls.

nakšņošana teltīs un ēdināšana – 4.50 Ls.

maksā par visu nometnes laiku:

nakšņošanas telpās (ar gultām) un ēdināšana – 32.50 Ls.

nakšņošana teltīs un ēdināšana – 22.50 Ls.

Visi ļoti, ļoti gaidīti!

Ģimenēm ar bērniem, kā arī citiem, kam samaksa ir par šķērsli braukšanai uz nometni, iespējamas atlaides.

Sīkāka informācija un pieteikšanās pie svētdienas skolotājas Vitas Danbergas

tāl: mājā 7562094 (pēc plkst. 17:30), mob. 29248661

Vēlams pieteikties līdz 04.06.2006.

BIKERU EVAŅĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

Dievkalpojumi

svētdienās 10:00

otrdienās 7:00

Pieņemšana pie draudzes mācītāja

pirmdienās 17:00 – 18:00

trešdienās 17:00 – 18:00

Dievkalpojums Kristus

Debesbraukšanas dienā

25. maijā 18:00

Tuvākas uzziņas pie draudzes mācītāja

Aleksandra Bītes

Tāl. baznīcā: 7702517

Tāl. mājās: 7537229

Bībeles stundas trešdienās 18:00

Katehēzes pirmdienās 18:00

Bībeles stunda jauniešiem 3. jūnijā 16:00

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 4 (11)

2006. gada maijs

KAS MANI MĪL,
TAM ES PARĀDĪŠOS

Roberts Feldmanis

"Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nāksu pie jums. Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot. Tani dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūsos. Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos." Tad Jūda (ne Iskariots) Viņam saka: "Kā tas nāk, ka Tu gribi parādīties mums, bet ne pasaulei?" Jēzus viņam atbildēja: "Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie Viņa un ņemsim pie Viņa mājas vietu." (Jņ. 14:18–23)

Ir pēdējā diena, kad Jēzus vēl ir kopā ar saviem mācekļiem, un Viņš tiem atgādina savu drīzo aiziešanu: "Vēl mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs." Viņa klausītāji šajos vārdos sajūt traģisku noskaņu. Viņa mācekļiem un sekoņiem Viņš bija viss. Nav iespējams iedomāties tālāko dzīvi bez Viņa klātbūtnes – bez Ceļa, bez Patiesības, bez Dzīvības.

Šajā sāpīgajā brīdī Jēzus dod kādu apsolījumu, kas pārsteidz ar savu neparastumu: "Jūs Mani redzēsiet [...] Es jūs mīlēšu un jums parādīšos." Vienība, kuru draud pārtraukt Jēzus drīzā krusta nāve, tiks atkal atjaunota, Jēzus klātbūtne paliks nemainīga – "ikdienas, līdz pasaules galam."

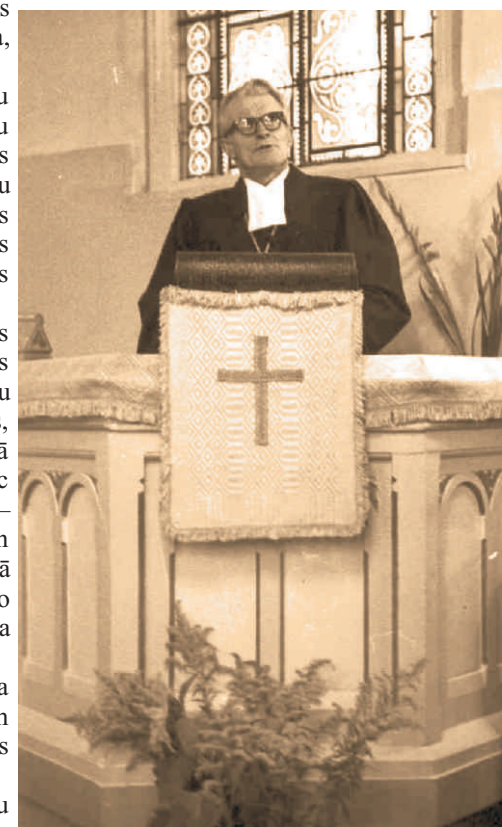
Mēs zinām, ka pēc augšāmcelšanās Jēzus tiešām dažas reizes ir parādījis saviem mācekļiem, un tie bija līksmi, Viņu ieraugot. Bet tās bija tikai dažas reizes, kurām turpinājums vairs tādā veidā nesekoja. Pasaules acīm raugoties, tāpēc liekas neizprotami, ka Viņa mācekļi – bāreņi, un vēl vairāk tie, kas laikiem un gadu simtiem cauri sapulcēti Viņa vārdā Viņa draudzē – nes sevī neizteicami lielo prieku par Jēzus klātbūtni, par Viņa skatīšanu. Arī mūsu laikā, arī mūsu vidū.

Ir kāds nosacījums, ar kuru Jēzus saista savu klātbūtni un parādīšanos saviem mācekļiem: "... Kas Mani mīl, tam Es parādīšos"

Jēzus stāv gadsimtu un cilvēku paaudžu vidū kā jautājums un kā jautātājs katra cilvēka priekšā. Neskaitāmas rokas sniedzas Viņam pretī, lai to satvertu, lai būtu ar Viņu, lai paliktu Viņa klātbūtnē, jo bez Viņa izsīkst cilvēka spēks un mēs

nenieka nespējam un nevaram.

Gadu simti un paaudžu paaudzes ir mēģinājušas Viņu saskatīt. Pētot un apsverot ik rindiņu atstātajās evaņģēlija lappusēs, mēģinot sev priekšstatīt Viņu,

Dr. teol. Baznīcas vēstres profesors un atjaunotās Biķeru draudzes pirmais mācītājs Roberts Emīls Feldmanis (04.08.1910–28.05.2002) (1986)

Viņa dzīves gājumu, Viņa izskatu, Viņa darbošanos. Taču cik savādi – jo rūpīgāka šī pētīšana un vaicāšana, jo tālāks un bālāks, un netveramāks Viņš kļūst cilvēkiem, izgaidsams šaubīgo pētītāju un ziņkārīgo meklētāju skatienam kā nekad nebijis, kā iedomu tēls.

Mēs paejam garām Viņa nosacījumam. Mēs nevaram ieraudzīt Jēzu, ja gribam to kā ziņkārīgi skatītāji vērot un redzēt uz pasaules drūzmīgās skatuves spēlējām kādu lomu.

"Ja kas mani mīl..." Jēzus nonāca no sava Tēva, tērpies Viņa godībā un spēkā, lai mīlestībā noliektošos pār mūsu bēdām, ciešanām un nāves bailēm. Viņam pretī mīlestībā sniedzas visi tie "kas ir no patiesības", kas izsalkuši un kam slāpst pēc taisnības, miera un iepriecās. Viens no tiem, kam Viņš parādījās un noliecās pār tā naidā iekarsušo dvēseli, izsauca neizsakāmās ilgās: "Kaut es Viņu spētu satvert tā, kā Viņš mani satvēris!" Ne tikai apžīlinošajā spožumā pie Damaskas vārtiem tas Viņu ieraudzīja. Ik solis, ik elpas vilciens apustulim Pāvīlam bija lūkošanās Jēzū Kristū. "Priecājieties! Tas Kungs ir tuvu!" no cietuma pakrēslas viņš gaviļēdams raksta savai mīļajai filipiešu draudzei.

Tas Kungs ir tuvu. Diskusiju un pētniecības krēslā nepamanīts un nepazīts Viņš iziet tai cauri, lai arī šodien noliektošos ar mīlestībā starojošu seju pār tiem, kas paši mīlestības pilni lūgšanas kvēlē sauc Viņa vārdu. Mīlestība ir gudrība. Mīlestība ir gaišredzīga. Tā atsedz un atslēdz jau cilvēku dzīvē un attiecībās izpratnes un patiesības dziļumu. Mīlestība ir kāpnes, pa kurām Jēzus dodas lejup sastapties ar cilvēka dvēseli, kas izsalkusi pēc patiesības un ilgojas pēc pestīšanas, un, pa kurām augšup dodoties, mēs gara acīm redzam Viņa godību, mīlestībā mums pievērsto Dieva vaigu Viņā. "Kas mani mīl, to mans Tēvs mīlēs... un mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājas vietu."

Šī Kristus ienākšana, Viņa vaiga atsegšana mums ir tā atbilde, kurā mums atklājas Viņa Vārda patiesība, ka Viņš ir mūsu ceļš cauri visai neziņai, baismām un nāves tumsai un ka Viņš vada mūs tajā dzīvē, kas piešķir mūsu dzīvei tās īsto, skaidro pilnskanību un vainago beidzot to ar mūžību un pilnību. Āmen.

Lieldienu rītā mūsu dievnamā tika kristīta četrus mēnešus vecā Monta Rudzīte. Viņas vecāki Ģirts un Inese ir mūsu draudzes locekļi jau trīs gadus. Ģirts ir kristīts Pāvila draudzē, bet tovasar, kad abi bija nolēmuši iesvētīties, tur neesot bijis mācību grupas, tāpēc viņi izvēlējušies mūsu draudzi.

Ģirts. *Mēs sākām nākt Bikeru draudzē, un mums iepatikās. Tā arī palikām. Nākamajā gadā pēc iesvētībām mēs laulājāmies jau kā šīs draudzes locekļi. Man nebija grūti mainīt draudzi, jo šeit ir tāda veselīga atmosfēra. Te ir patīkami uzturēties. Ir tā kā tādā lauku baznīcīņā –*

visi viens otru pazīst. Arī sprediķi šeit ir interesantāki – man tie daudz vairāk iet pie sirds. Pāvila draudzē dievkalpojumus lielākoties apmeklē vecāka gādā gājuma ļaudis. Es sākumā biju pārsteigts, ka te visa draudze iet pie Dievgalda.

Runājot par savas meitiņas kristībām, Ģirts atceras arī pats

Juris un Vivita Baloži, Aigars, Pēteris un Eva Lūši, Inga un Artis Buivīti

savu Kristību dienu 13 gadu vecumā.

Ģirts. *Tie ir brīži, kad cilvēkam trīsas pārskrien. Es vēl šodien atceros tos vārdus, ko man teica mācītājs: "Ņem krusta zīmi pie pieres un pie krūtīm...". Ja cilvēks tic Dievam un regulāri iet baznīcā, tad viņš zina, ka bērna kristīšana ir nepieciešama. Mēs gribējām pēc iespējas ātrāk kristīt mūsu meitiņu. Kad bērniņš ir kristīts, tad*

ir lielāka drošība par viņa dzīvi. Ir sajūta, ka pašu būtiskāko esi izdarījis.

Savukārt 23. aprīlī tika kristīts divas nedēļas vecais Pēteris Lūsis.

Esam pateicīgi Dievam par dāvāto bērniņu, esam pateicīgi par to, ka Kristībā viņš ir pieņemts Dieva bērnu saimē. Pateicamies visiem brāļiem un māsām, kas lūdza par mūsu dēliņu viņa gaidīšanas laikā. Un ļoti priecājamies, ka Pēteris būs bagāts ar krustvecākiem – Juri un Vivitu Baložiem un Arti un Ingu Buivītiem. ✠

Eva Lūse

Monta Rudzīte ar vecākiem un krustvecākiem

Tēma

VAI TIEŠĀM LABA NĀVE?

Guntars Baikovs

Mūsu avīzes 9. numurā bija publicēts uzrunājums arhibīskapa J. Vanaga raksts pret abortiem. Tas tiešām ir fakts, ka kopš 2002. gada 1. jūlija nedzimuša bērna nonāvēšana jeb aborts līdz pat divpadsmitajai bērniņa dzīves nedēļai ir ar Latvijas Republikas likumdošanu apstiprināta mātes iespējamā izvēle.

Un nu saskaramies ar jaunu izaicinājumu, kas saukts skaistā vārdā – eitanāzija. Tulkojumā no sengrieķu valodas tas nozīmē 'labā nāve'. Ar to tiek saprasti gadījumi, kad ārsti atņem dzīvību neglābjami slimam pacientam, kam dzīvošana sagādā fiziskas ciešanas, vai nesniedz nepieciešamo medicīnisko palīdzību, lai paildzinātu dzīvi nedziedināmi slimam cilvēkam.

Pats fakts, ka apzinātu un plānotu aktu, kura rezultātā tiek izdzēsta cilvēka dzīvība, sauc labskanīgi par *labo nāvi*, liecina par cilvēku neslēpto vēlmi nostāties Dieva, visas dzīvības devēja, vietā un pašiem izvērtēt – kam labāk mirt, kam – dzīvot. Domājot par eitanāziju, mēs būtībā domājam par tām pašām problēmām, kas saistītas ar abortiem. Tikai abortu gadījumā šī cilvēku augstprātība izpaužas pirms dzīvības ienākšanas šajā pasaulē, bet eitanāzijas gadījumā – cilvēkam aizejot no šīs pasaules.

Abas šīs darbības nes skaistus un pat pagodinošus vārdus – "sievietes izvēle", "nevēlamas grūtniecības pārtraukšana" vai arī – "labā nāve", "nogalināšana aiz žēlastības". Ir jau gan sacīts, ka visi grēki grib *mālēties* par tikumiem. Tā arī mērķtiecīga dzīvības atņemšana grib kļūt par "izvēli" vai "žēlsirdības aktu".

Ko tieši saprast ar vārdu eitanāzija? Izšķir divus dalījumus: aktīvā un pasīvē

eitanāzija un brīvprātīgā un nebrīvprātīgā eitanāzija. Ar aktīvo eitanāziju tiek saprasta dzīvības atņemšana, lai izvairītos no ciešanām; ar pasīvo – ļaušana nomirt, lai izvairītos no ciešanām. Savukārt par brīvprātīgo eitanāziju sauc eitanāziju ar pacienta piekrišanu, par nebrīvprātīgo – eitanāziju bez pacienta piekrišanas, ja pacients nav rīcības spējīgs, piemēram, atrodas komā.

Eitanāzijas saknes atrodamas jau senajās kultūrās – Grieķijā un Romā. Taču mūsdienās šis jautājums ciešāk saistīts ar milzīgi straujo tehnoloģiju attīstību, tajā skaitā ar medicīnas iespēju pieaugšanu. Daudzas situācijas, kurās vēl ne tik sen cilvēki būtu lemti drošai nāvei, ar šodienas tehnoloģijām tiek veiksmīgi atrisinātas. Taču medicīnas arvien pieaugošajām iespējām nāk līdzīdi daudz ētiska rakstura problēmu. Vai ir nepieciešams uzturēt pie mākslīgām sistēmām pieslēgtu cilvēka ķermeni, kurš patstāvīgi jau sen vairs

Draudzes dzīve

Kalpošana mantai

Vai mantas krāšana, redzēšana, kā tā aug, sniedz cilvēkam gandarījumu? Vai ar sakrāto mantu cilvēks var dzīvot bez rūpēm vai vismaz cerēt, ka tā paliks viņa bērniem un bērnu bērniem?

No Salamana dzīves apraksta Bībelē mēs zinām, ka viņš bija neaptverami bagāts. Viņa ikgadējie ienākumi sasniedza 666 talentus zelta (1. Ķēn. 10:14), pārrēķinot šo daudzumu mums ierastākās mērvienībās, iznāk 25 tonnas! Bet, kā norāda pats Salamans, bagāts muļķis un bezdievis Dievam var noderēt, lai ar viņa sarausto mantu apbalvotu to, uz kuru Tam Kungam labs prāts (Sal. māc. 2:26). Arī Elke savā komentārā saka: "Dzīšanās pēc bagātības ne tikai nespēj sniegt apmierinājumu, bet, tiklīdz cilvēks bagātību ir ieguvis, viņam rodas visvisādas jaunas rūpes."

Bet pastāv jau arī tāda lieta kā iekšējā bagātība. Ko gan mēs ar šiem vārdiem saprotam? Ja tā ir ticība, mums pēc šīs mantas ir jādzēnas visiem spēkiem un aizvien tā jālūdz no Dieva. Bet ja tā ir gudrība, un jo īpaši – gudrība šīs pasaules lietās? Ilmārs Auseklis minēja, ka Salamans savā dzīvē varēja pārliecināties, kas tad ir lielāka bagātība – iegūtā un sakrātā manta vai Dieva dotā gudrība. Bet arī par gudrību, kas jaunībā Salamanam šķita tik vērtīga balva, viņš saka: "...es skaidri atzinu, ka arī tā ir vēja ķeršana; jo, kur ir daudz gudrības, tur ir daudz nepatīkšanu, un ar atziņas pieaugšanu vairojas arī vilšanās." (Sal. māc. 1:17–18)

Gudrība vai ticība?

Mācītājs Aleksandrs atgādināja pasaulīgā domātāja Šopenhauera vārdus: "Kur zināšanas saduras ar ticību, tur ticība lūst." Vai tas tā ir? Kādas tad ir gudrības un ticības attiecības? Vai tās ir viena otras pretmets vai papildinājums? Vai tiešām zināšanas spēj iznīcināt ticību? Un vai tad tā vispār ir bijusi daudz maz vērā ņemama ticība? – Šāda prātuļošana paliek vien vidusmēra filozofijas līmenī. Kā norādīja Aleksandrs, Salamana gudrība bija daudz dziļāka. Tomēr paliek jautājums: kāpēc tā nepalīdzēja viņa ticībai? Cik tālu pat visdziļākā prāta cilvēks spēj izzināt lietas? (Vai nu tās būtu Dieva, vai pasaules lietas.) Viskategoriskākos apgalvojumus par visa izzināmību parasti pauž nevis nopietni zinātnieki, bet gan cilvēki, kas pa druskai zina no visa. (Vai tev gan vēl nebūtu skaidrs, dārgo lasītāj, ka tas visgudrākais zem saules ir pirmkursnieks un pirmklasnieks. Tikai nākamajās klasēs

"Savs laiks ko noplēt, un savs laiks ko uzcelt" (3:3b) *

viņam nāk apjauta, cik maz viņš vēl zina. Un ir jāklūst par Sokrātu, lai saprastu, ka "es zinu, ka es neko nezinu".)

Savukārt apustulis Pāvils, kurš bija daudz gudrāks par Salamanu ticības lietās, saka: "Ja kas jūsu starpā tur sevi par gudru šīs pasaules lietās, tam jāpōt ģekim, lai tas kļūtu gudrs" (1. Kor. 3:18), jo "vai tad Dievs nav pārvērtis gudrību ģekībā" (1. Kor. 1:20)? Mēs paši varam pamanīt, cik ierobežotas ir cilvēka prāta spējas izzināt pat it kā vienkāršas un ikdienā izmantojamas lietas. Piemēram, vai kāds var izskaidrot, kas ir elektrība? (Piekrītošus smieklus izsauce manis kaut kur noklausītā definīcija: elektrība ir tumša lieta, kas gaiši spīd.) Bet ja runājam par garīgajām jeb Dieva lietām – par tām mēs vispār varam zināt tikai tik, cik Dieva vārds mums tās atklāj.

Prieks un baudas

Kā norādīja Vita – bieži vien gan nekristieši, gan arī kristieši uzskata, ka kristietība ir saistīta tikai ar atteikšanos, sāpēm un krusta nešanu. Tomēr Salamans mums iesaka priecāties, jo īpaši jaunībā (Sal. māc. 11:9). Elke skaidro, ka Salamans nemudina uz tādām iekārēm, kā "piedzeršanās, gadījuma dzimumsakari, ienaidi, skaudība un slinkums.. Baudām ir savas robežas. Tās ir nospraudis Dieva vārds" (107. lpp.). Ne velti Salamans mudinājumam priecāties pievieno arī brīdinājumu: "Dievs par visu to prasīs no tevis nolēsumu." (Sal. māc. 11:9) Armands apjautājās, ko īsti nozīmē vārds nolēsums. Iekams es paguvu sameklēt attiecīgu vietu ebreju tekstā, kur rakstīts: "Dievs tevi vedīs tiesā," – jau tika paskaidrots, ka tas nozīmē

– par visu būs jāatskaitās. Būs jau, protams, jāatskaitās, tomēr, kā uzsver Elke, nav jāatsakās no tādiem priekiem kā "tiekšanās pēc izglītības, ceļojumiem, iziešanām kopā ar draugiem, došanās laulībā, smiešanās, spēļu spēlēšanas un vienkārši jaukas laika pavadīšanas". Cilvēks savas grēcīgās dabas dēļ bieži vien tur par jaukām lietām, kas tādas nemaz nav. Tomēr pasaulē ir tik daudz vienkāršu un brīnišķīgu lietu, ko Dievs mums ir devis baudīšanai, bet ko "dzīves baudītājs" savā pārsātinājumā vairs nemaz nespēj novērtēt.

Salamanam bija iespēja sevi iepriecināt ar dažādām izsmalcinātām baudām, tomēr viņam nākas atzīt, ka dvēselei tas papildījumu nedod, tāpat kā šķietamais dzīves baudīšanas pretmets – darbholisms, kuram viņš nododas ar visu sirdi. Galu galā par abām lietām viņam nākas teikt: "... viss bija tukšums, niecība un vēja ķeršana, un nekad nekur nav nekāda ieguvuma zem saules." (Sal. māc. 2:11) Jau paša dēls, kuru Salamans tik cītīgi mācīja un pamācīja, īsā laikā izpostīja visus viņa pūliņu augļus.

Vai cilvēks var būt laimīgs šajā pasaulē?

Kā rezumēja mācītājs Aleksandrs – kaut arī Salamanam bija daudz dažādu iespēju, viņš nebija laimīgs, jo cilvēks ir ne vien miesīga, bet arī garīga būtne, un šī garīgā puse viņam ir palikusi maz apzināta. Lai arī Salamans bija ļoti gudrs, tomēr savās gudrības grāmatās viņš nav atstājis nevienu pravietojumu par Kristu un nevienu skaidru norādi uz Evaņģēliju. Savukārt, ja tu dzīvo saskaņā ar Dievu, vari, arī nabags būdams, būt laimīgs – šī vienkāršā patiesība tik ļoti pārsteidz un izbrīna gudro un vareno Salamanu. Galu galā vienīgais, ko viņš spēj ieteikt: "...bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam! Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns." (Sal. māc. 12:13–14) Bet mēs – cik gan daudz laimīgāki mēs varam būt, jo mums ir dots Kristus Evaņģēlijs! Salamans neguva laimi un prieku arī darbā, galu galā pat ienīda savu pūliņu augļus, un tie nenesa svētību arī viņa pēcnācējiem. Taču mums ir dots apsolījums, ka ticībā darītiem darbiem ir mūžības vērtība. ✠

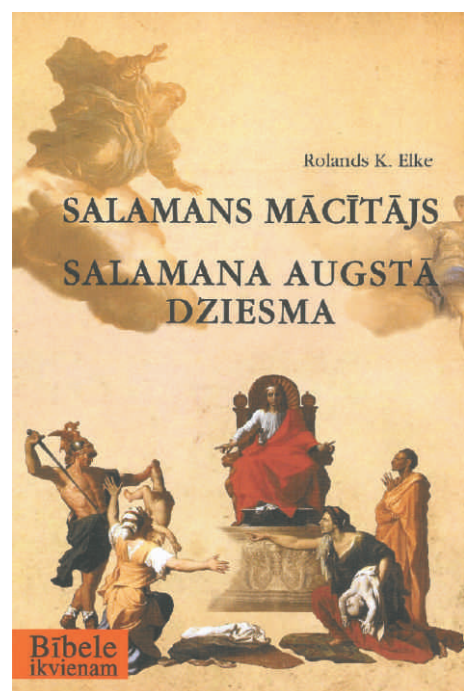
*Rakstā Izmantotas Filipa Ratnera ilustrācijas no Salamana mācītāja grāmatas Izraēlas Bībeles muzejā Safadā.

MĀCĪTĀJS BEZ TICĪBAS

Laila Čakare

Lasītāju klubīnš uzreiz pēc Lieldienām nebija pulcējies daudz ļaužu, vien kādus 5% no mūsu 400 locekļu lielās draudzes. Apspriešanai izraudzīto grāmatu – R. Elkes komentāru *Salamana mācītāja* grāmatai – dažs bija izlasījis jau pasen, cits pavisam nesen, kāds bija ticis līdz pusei, cits tikko iesācis. Runāts, protams, tika ne vien par komentāru, bet arī par pašu grāmatu *Salamans mācītājs*.

Bruņojusies ar Elkes grāmatu, jaunā tulkojuma izdevumu *Vecās Derības tekstu ebreju valodā, ierados klubīnā*. Diktofonu jau savlaicīgi uzticēju Armandam Kalniņam – lai ieraksta runāto. Patī ar līdzatnesto bibliotēku iekārtojos galda galā. Vai spējat iedomāties manas izjūtas, redzot, ka diktofons neieslēgts rāmi dus Armandam līdzās uz sola, kamēr viņš pats klausās, ko runā mācītājs? (Šo kļūmi par laimi drīz izdevās novērst; ne jau klausīšanos, protams.)

Ko Salamans mācītājs grib mums iemācīt?

Mūsu mācītājs Aleksandrs Bite pievienojās Elkes atbalstītajam viedoklim, ka grāmata *Salamans*

mācītājs ir tapusi Salamana dzīves pēdējos gados, laikā, kad viņš izvērtē ilgajā mūžā pieredzēto. *Salamana mācītāja* grāmata ar savu skeptisko vērojumu un drūmo intonāciju ir īpatnēja un varētu pat šķist neiederīga pārējo Bībeles grāmatu vidū, savukārt tajā izteiktie secinājumi ir tuvi un saprotami dabiskajam cilvēkam, proti, vienkāršam grēciniekam. Tāpēc, kā ar smaidu teica Aleksandrs, kad ir skumji, ir labi to palasīt, jo tad tu redzi, ka ne tev vienam ir skumji. Savukārt R. Elke Salamana pasaules vērojumu ir rādījis ticības un Dieva žēlastības gaismā.

Kā Elkes grāmatu vērtēja klubīnā dalībnieki? Ingrida Miļevska: "Es trijās dienās tiku līdz pusei. Un tad man palika tik skumīgi, ka uz kādam trim nedēļām es to noliku. Man negribējās tai ķerties klāt. Beidzot tomēr izlasīju, bet mani kaitināja tas, ka autors necenšas izklaidēt Salamana radītās skumjas, bet tās vēl padziļina." Līvija Latvenas atzinās, ka laika trūkuma dēļ nav izlasījusi visu komentāru, toties vairākkārt Bībelē izlasījusi *Salamana mācītāja* grāmatu. Viņas atzinums: "Grāmata ir diezgan smaga, jo tur visi mūsu mūnisi ir tik ļoti izcelti, bet ne vienmēr tos gribas tā vienkopus redzēt." Kā piebilda mācītājs: "Šī grāmata tiešām ir Bauslības pasludinājums, pasniegts viegli saprotamā veidā." Man savukārt patika Elkes iedziļināšanās teksta niansēs un atsevišķu ebreju valodas vārdu skaidrojums. Vita Danberga Salamana Bauslības

"Savs laiks piedzimt, savs laiks mirt" (3:2a) *

"Mācītāja, Dāvida dēla, Jeruzālemes ķēniņa vārdi" (1:1) *

pasludinājumā bija uztvērusi arī Evaņģēlija noti, proti, ka šī pasaule, kurā viss ir niecība, nav mūžīga, bet pārejoša. Kad niecīgais un iznīcīgais būs zudis, mūžīgās vērtības paliks. Elke to īpaši ir centies uzsvert un atklāt savā komentārā, kaut arī, kā minēja mācītājs, Salamana vēstījumā Evaņģēlijs nav pamanāms gandrīz nemaz, jo drīzāk "viņš rāda, pie kādiem secinājumiem cilvēks var nonākt ar savu gudrību, ar savu prātu un iespējām, kas viņam šajā pasaulē ir dotas. Un šie secinājumi nav optimistiski." Jā, pasaulīgiem ļaudīm gan patīk domāt, ka laimi garantē liela nauda un milzu iespējas. Un Salamans nebūt nav sūdzējies, ka viņam kaut kā trūktu. Viņš taču varēja apmierināt ikvienu savu vēlmi un iegribu. Tad kāpēc tik drūms ir viņa skats uz aizgājušo dzīvi? Tāpat kā Elke, arī mēs klubīnā nonācām pie secinājuma, ka dzīvei bez Kristus pietrūkst kaut kā ļoti būtiska, ko nedz vara, nedz bagātība nespēj dot. Tāpēc *Salamana mācītāja* grāmata nebūtu istā lasāmviela izmisušam un bēdu nomāktam cilvēkam. Šādos brīžos ir svarīgi ieraudzīt to, kam ir jēga, un to spēj dot vienīgi Evaņģēlijs.

Pa starpai pamielojoties ar sanestajiem labumiem, mēs nesteidzīgi ritinājām tālāk sarunu par atsevišķām tēmām, kurām Salamans pievērsies, – bagātība, gudrība, baudas un prieks, vara, liktenis utt.

nespēj darboties? Vai ir pieļaujams, ka tiek lietota sāpes remdējoša terapija, kura saīsina cilvēka dzīvi? Un vai nav tikai žēlsirdīgi palīdzēt nomirt nedziedināmi slimam cilvēkam, ja tas cieš neizturamas sāpes?

Meklējot atbildes uz šiem jautājumiem, mūsdienu medicīnas aprūpē iezīmējās divas tendences. Pirmā: tā kā modernā medicīna kļūst arvien sarežģītāka un līdz ar to arī dārgāka, tad, no vienas puses, palielinās iespējas rūpēties par cilvēkiem smagu slimību gadījumos, bet, no otras puses, šī aprūpe ļoti palielina veselības aprūpes nozares izmaksas. Tā nu pirmā tendence raugās uz situāciju no ekonomiskā viedokļa (protams, piesedzoties ar it kā humāniem saukļiem) – kā efektīvāk izmantot līdzekļus, un ko nedarīt, lai tos netērētu velti? Viena no lietām, ko varētu nedarīt, ir – lieki netērēties, lai aprūpētu nedziedināmi slimus, jo īpaši – vecākā gadagājuma pacientus. Ekonomiski daudz efektīvāk taču būtu izrādīt pret šiem cilvēkiem "žēlastību" un ļaut tiem ātrāk aiziet. Un ne tikai ļaut, bet pat palīdzēt.

Tātad, ja cilvēks ir nedziedināmi slimis un šo diagnozi apstiprinājuši vairāki ārsti, tad pēc pacienta vai varbūt viņa tuvinieku vēlēšanās šādu cilvēku varētu iemidzināt. Tikai – kur gan novilkt robežu starp pašnāvību un slepkavību vai eitanāziju? Kristiešiem šādā gadījumā būtu jāsaista kategoriski – NĒ! Ja Dievs dzīvību vēl uztur, ja Dievs devis līdzekļus, kā par dzīvību rūpēties, ja Dievs vēl dod cilvēkam atgriešanās laiku vai varbūt arī laiku, lai pieaugtu ticībā, tad arī veselības apgrūtinājums var būt par lielu svētību. Laiks pirms nāves daudziem var būt pēdējā iespēja iepazīt Dievu un iemantot mūžīgo dzīvību mūžīgās nāves vietā.

Otra tendence ir saskanīga ar kristīgo redzējumu, proti – iespēju robežās rūpēties par tuvāko kā par sevi pašu, lai samazinātu viņa ciešanas un darītu vieglāku viņa pēdējo laiku zemes virsū. Tas, protams, saistīts ar lielākām izmaksām, turklāt daudziem varētu šķist, ka šie līdzekļi tiek tērēti nelietderīgi. Taču kāds gan vēl līdzekļu izlietojums varētu būt daudz svētīgāks nekā rūpes par tuvāko? Tieši tāda bija arī ļoti daudz medicīnas darbinieku nostāja, kad Latvijā aizsākās runas par eitanāziju, – vispirms jāizdara viss, lai uzlabotu pacientu aprūpi smagos veselības apgrūtinājumos.

Ja tas patiešām pienācīgi tiktu veikts, tad ļoti iespējams, ka eitanāzijas aizstāvjiem vairs nebūtu argumentu. Vairs nebūtu nepieciešams apelēt pie žēlastības izrādīšanas tiem, kas cieš sāpes. Turklāt vēlreiz jāvērs uzmanība arī uz dažādu veselības paciešanu svētīgo nozīmi. Bieži

vien tikai nāves priekšā cilvēks atgriežas no saviem grēkiem un liek visas savas cerības uz Dievu. Mēs nekādā ziņā nedrīkstētu stāties ceļā Dieva darbam, pēc sava prāta izlemjot pārtraukt kādas dzīves ritējumu.

Gadījumi, kad jāsaskaras ar šādiem jautājumiem, vienmēr ir ļoti sarežģīti. Ko darīt, un kā pieņemt pareizo lēmumu? Universālas atbildes nav, tomēr ir lietas, kuras vajadzētu paturēt prātā. Mēs ticam un apliecinām, ka Dievs Tēvs ir visu lietu Radītājs un Visuvaldītājs. Tas nozīmē, ka arī medicīnas attīstība nenotiek bez Dieva ziņas. Dievs ir parādījis savu žēlastību, dodot tādu veselības aprūpi, kādu mēs šodien varam saņemt, un mums nevajadzētu to noniecināt, bet izmantot tās iespējas.

Un šādu grūtu situāciju kontekstā mums jāapzinās, kas ir cilvēks. Dievs cilvēku ir radījis pēc Sava tēla un līdzības. Cilvēks nav tikai miesa vien, bet dzīva dvēsele. Pāvils korintiešiem jautā: "Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis?" (1.Kor 6:19) Cilvēks ir jāuztver kā vienots veselums, kā miesas un dvēseles nedalāma kopība. Un tieši šādā skatījumā ir jādomā arī par cilvēka veselību. Jārīkojas tā, lai tas būtu par labu visam cilvēkam, jo īpaši – viņa dvēselei. Tādēļ, pieņemot kādu medicīniskās palīdzības izmantošanas lēmumu, jāskatās ne tikai uz pagaidu ieguvumu, bet arī uz tā sekām nākotnē. Uz to, vai tas nāks par labu cilvēka dvēselei.

Protams, ir gadījumi, kad lēmumu pieņemt ir ārkārtīgi grūti. Piemēram, iztēlosimies situāciju, kurā kāds vecāks paaudzes tuvinieks tiek uzturēts pie dzīvības ar mākslīgu dzīvības nodrošināšanas sistēmu palīdzību. Un tas prasa visus tuvinieku līdzekļus un uzliek tik lielu slogu ģimenei, ka tā faktiski darbojas tikai, lai nodrošinātu šo medicīnisko aprūpi. Un nu izvēle – vai turpināt nest šādu slogu, vai arī, piemēram, sūtīt bērnus skolā –, jo abas lietas finansiāli diemžēl nav apvienojamas. Kādu lēmumu vajadzētu pieņemt, lai tas būtu saskaņā ar Dieva prātu?

Te nu mums jāapzinās, ka mēs visi dzīvojam grēcīgā pasaulē un ka mēs visi esam grēka varā, un ka bieži vien mūsu lēmumi nebūt nav starp "labo" un "slikto", bet gan starp "vienu slikto" un "otru slikto". Tā mēs nonākam pie atziņas par savu nespēju izdarīt pareizo izvēli, nespēju būt taisniem Dieva priekšā. Un, pie šīs atziņas nonākušiem, mums jāmeklē pēc žēlīgā Dievu, kurš Kristus dēļ uzlika mūs kā taisnus un mūsu kļūdas mums nepielīdzina.

Lai Dievs pasargā mūs no šādiem grūtiem lēmumiem, bet, ja tomēr tādi jāpieņem, lai vada mūs drošā pašāvēlībā ne uz mūsu varēšanu, bet uz Kristus mīlestību un piedošanu. [32]

Kā pieklātos izturēties baznīcā dievkalpojuma laikā – vai ārējai uzvedībai, manierēm ir kāda nozīme? Vai, piemēram, draudzes lūgšanas laikā noteikti būtu jāmetas ceļos vai labāk stāvēt kājās? Mūsu draudzē ļaudis dara dažādi. Varbūt tas viss ir pavisam nebūtiski, bet varbūt tā ir arī šķēršļa ticības izrādīšana? Vai mēs, lūdzot savās mājās, esam ārēji tikpat dievbijīgi?

Atbildei šoreiz piedāvājam fragmentu no **Harolda L. Senkbeila** darba **"Privātā lūgšana: personīgā liturģiskā dzīve"**:

Kristieši visos laikos ir izmantojuši savas prāta spējas, lai uzlabotu lūgšanu praksi. Baznīcas sadraudze debesīs un virs zemes nav, piemēram, saskatāma ar acīm, taču atbilstoša statuja vai mākslas darbs mums atgādina, ka mēs esam vienoti ar visu laiku ticīgajiem. Arī Jēzus klātbūtne Viņa baznīcā virs zemes nav redzama, taču sveču gaisma mums atgādina pastāvīgu Viņa – pasaules gaismas – klātbūtni.

Pavērojiet, kā cilvēki uzvedas dzīvas sarunas laikā, un jūs atklāsiet, ka cilvēka ķermenis ir ļoti noderīgs sazināšanās procesā. Balss saites nekad nedarbojas vienas pašas: mēs žestikulējam ar rokām, norādām ar pirkstiem, raucam pieres vai smaidām. Tā tas ir arī lūgšanā. Iespējams, ka eņģeļi spēj lūgt pilnīgi garīgas lūgšanas, taču cilvēki ne. Mūsu lūgšanās sava loma ir arī mūsu ķermenim.

Gadsimtu gaitā kristieši lūgšanām ir lietojuši dažādas pozas, no kurām ikvienai ir zināmas priekšrocības. Tā, piemēram, sēdoša poza tiek lietota mācībām un ir īpaši piemērota lūgšanām, kuras ir meditācijas par Dieva vārdu. Stāvoša poza ir slavēšanas poza, iedarbīgs veids, kā atzīt Dieva klātbūtni. Mešanās ceļos ir pazemības poza un ir ieteicama kaut vai tā imesla dēļ, ka patiesa pazemība mums nenākas viegli. Sūdzot grēkus vai nākot Dieva priekšā ar saviem lūgumiem, sirdij ir vieglāk, ja mēs to darām, nometušies ceļos. [33]

DAŽI MĪTI PAR GRĒKSŪDZI LUTERISKAJĀ BAZNĪCĀ

Aleksandrs Bite

(2. turpinājums.)

Trešais mīts: luteriskajā baznīcā privāto absolūciju var sniegt tikai ordinēts mācītājs.

Šāds priekšstats mūsu baznīcā varētu būt ienācis no Romas katoļu baznīcas mācības par to, ka vara piedot grēkus ir dāvāta priesteriem personīgi un ka tā ir atkarīga no īpašas tā sauktās "neizdzēšamās zīmes", kas tiem tiek piešķirta ordinācijā.

Mūsu baznīcas mācība šajā jautājumā ir šāda: vara piedot grēkus nav dota kādai atsevišķai personai vai garīgai kārtai, bet gan visai baznīcai. Protams, baznīca uztic kalpošanu ar grēku piedošanu jeb Atslēgu varu konkrētām personām – mācītājiem –, taču tas ir tikai kārtības jautājums, kas nekādā gadījumā neizslēdz iespēju, ka vajadzības gadījumā jebkurš draudzes loceklis var atlaist grēkus nožēlojušam grēciniekam.

Luters savā Lielajā katehismā raksta: "Līdzās.. atklātai, dienišķai un nepieciešamai grēksūdzī pastāv arī privāta grēksūdze, kurā grēki tiek sūdzēti kādam brālim. Tā kalpo, lai izsūdzētu ko īpašu, kas mūs nomāc vai kārdina, nomoka un nedod miera, neļauj būt stipriem ticībā, lai, izsūdzot to brālim, mēs saņemtu padomu, mierinājumu un stiprinājumu, kad un cik bieži vien gribam. Jo šāda grēksūdze nav ietverta pavēlē kā pārējās divas, bet atvēlēta katram, kam tā vajadzīga un tad, kad viņam nepieciešams. Šī grēksūdze iestādīta tādēļ, ka Kristus pats licis absolūciju savu kristiešu mutēs un pavēlējis atrāstīt no grēkiem."

Te var redzēt, ka Lutera nav gribējis ierobežot grēku piedošanu varu privātajā grēksūdzē ar ordinēta mācītāja amatu. Protams, pēc mūsu baznīcas kārtības parastajos gadījumos privāto absolūciju sniedz mācītājs. Taču ir atsevišķas situācijas, kad tas nav iespējams.

Atceros gadījumu, kad kāda dziļi ticīga māsa bija norūpējusies par savu radnieku, kas bija tuvu aiziešanai. Viņa gribēja, lai es atnāku aprunāties ar mirēju un pieņemu viņa grēksūdzi, sniegdams mierinājumu. Kad viņa par šādu iespēju runāja ar savu

slimo radnieku, tad arī viņš izteica vēlēšanos, lai mācītājs atnāk. Taču pārējie radnieki, kas, kā šķiet, bija neticīgi, uzskatīja, ka tas radīs tikai liekus satraukumus viņu nedziedināmi slimajam tuviniekam, kuram viņi savukārt pastāvīgi mēģināja iegaltot, ka viss būs labi, ka viņš vēl noteikti izveseļosies. Tā viņi saprata mierinājumu...

Ticīgā māsa bija izmisumā. Ko lai tagad dara? Pārējie radi pilnībā noraidīja iespēju, ka pie mirēja varētu ierasties mācītājs, bet viņam taču bija nepieciešams sagatavoties svētgam galam. Tad es sacīju viņai, lai viņa pati aprunājas ar savu mirstošo radnieku, lai pastāsta, ka saskaņā ar Kristus pavēli vara piedot grēkus ir dota visiem kristiešiem un ka arī viņas sniegtā piedošana būs īsta un pareiza; tad lai viņa pieņem mirēja grēksūdzi, noskaita ar viņu kopā grēksūdzes lūgšanu un dod viņam absolūciju Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Tā viņa arī izdarīja. Pēc dažām dienām viņas slimais radnieks atstāja šo pasauli.

Līdzīgi esmu ieteicis rīkoties gadījumos, kad es vai kāds cits mācītājs nevar nokļūt pie mirēja vai kā citādi apdraudēta cilvēka (piemēram, pie tāda, kas atrodas dziļā izmisumā un nomāktībā), kam nepieciešama grēku piedošana. Visos šajos gadījumos mirstošie un izmisušie ir saņēmuši pilnvērtīgu un patiesu Dieva piedošanu no saviem brāļiem un māsām Kristū.

Šāda iemesla dēļ katram kristīgās draudzes loceklim ir jāzina, ka nepieciešamības gadījumā viņš var uzklaut un viņam ir noteikti jāuzklausa grēksūdze un jāsniedz grēku piedošana. Tas ir jāzina katram kristietim, jābūt tam gatavam un jāprot to izdarīt. Un ar to nekādā ziņā netiek izjaukta baznīcas kārtība, jo nepieciešamībai ir baznīcā sava īpaša kārtība.

Luterāņu dogmatikā Džons Teodors Millers par to raksta savā Kristīgajā dogmatikā: "Raksti, turpretī, māca, ka .. atslēgu vara (*potestas clavium*), tas ir, īpaša vara piedot vai paturēt grēkus, pieder visiem kristiešiem (Jņ. 20:23; Mt. 18:18; 16:19), tādēļ ikviens ticīgais var atlaist grēkus ne sliktāk par priesteri vai bīskapu.. Līdz ar to ir skaidrs, kādēļ Lutera tā uzsvēra, ka absolūciju var izteikt jebkurš kristietis. Tiesības pasludināt absolūciju ir tikpat neapstrīdamas kā tiesības sludināt

Evanģēliju (1. Pēt. 2:9)."

Ceturtais mīts: absolūcija satur nosacījumu.

Daudzus kristiešus mulsina doma, ka grēku piedošana tiek brīvi un bez nosacījumiem sniegta tiem, kas izsūdz savus grēkus. "Bet ko tad, ja šie ļaudis nemaz patiesi nenožēlo? Vai tad arī viņiem tiek dota īsta grēku piedošana? Ja jau tā, tad daudzi to sāks nelietīgi izmantot un nemaz nenožēlos savus grēkus!" Apmēram tā viņi domā un jautā.

Tādēļ daži mācītāji izvēlas sniegt saviem draudzes locekļiem absolūciju, kurai pievienots nosacījums. Kāds ļoti dievbijīgs un cienījams mūsu baznīcas mācītājs dievkalpojumā atlaiž grēkus saviem draudzes locekļiem pat ar šādiem briesmīgiem vārdiem: "Kāda tava grēku nožēla, tāda arī Dieva piedošana." Ja mēs ņemam šos vārdus nopietni – un dievkalpojumā sacītos vārdus ir jāņem nopietni –, tad sanāk, ka Dieva dāvātās piedošanas apjoms vai kvalitāte ir atkarīgi no mūsu nožēlas kvalitātes. Ja tas būtu tā, tad neviens grēcinieks vispār nekad nevarētu saņemt īstu grēku piedošanu, jo neviena grēcinieka nožēla nekad nav pietiekami šķīsta vai pilnīga.

Ja mēs baznīcā varētu saņemt tikai tādu grēku piedošanu, kādu esam pelnījuši ar savu nožēlu, tad baznīcas varētu droši slēgt ciet kā nederīgas un nevajadzīgas, jo tur grēku piedošanu nevarētu saņemt vispār. Grēku piedošana tikai tad ir piedošana, kad tā ir pilnīga visu grēku piedošana; nepilnīga vai tikai daļēja grēku piedošana ir grēku nepiedošana un pazudināšana.

Turklāt, ja sakām, ka grēku piedošanai ir kādi nosacījumi, kas saistīti ar grēku nožēlas kvalitāti, tad ar to mēs arī noliedzam galveno ticības artikulu par attaisnošanu ticībā vienīgi no žēlastības un ieviešam kādus mūsu pašu nopelnus dievišķās žēlastības saņemšanai.

Protams, ir ļoti bēdīgi, ja cilvēks ir tik pārgalvīgs, ka nāk saņemt grēku piedošanu, savus grēkus pat nenožēlojis. Tāpat ir skumji, ka mūsu grēku atziņa un nožēla nav īpaši dziļa pat tad, kad mums šķiet, ka viss šajā ziņā ir kārtībā un "kā nākas". Tomēr ir svarīgi apzināties pavisam skaidri un noteikti, ka Dieva dāvātā grēku piedošana vienmēr ir īsta un pilnīga; tam jāpieķeras un uz to jāpaļaujas katram grēciniekam, kurš

grib to saņemt.

Tie, kas absolūcijai pievieno kādus nosacījumus, to dara ar nodomu mudināt cilvēkus uz nopietnu grēku atziņu un nožēlu. Doma pati par sevi ir laba, taču tas ir jādara citādi, neatņemot absolūcijai tās pilnību un spēku.

Par šo jautājumu Džons Teodors Millers savā Kristīgajā dogmatikā raksta: "Uz iebildumu, ka mācītājs nevar piedot grēkus tādēļ, ka nezina, vai konkrētais cilvēks ir "cienīgs" saņemt absolūciju vai ne, mēs atbildam, ka absolūcija nav atkarīga no cilvēku cienīguma, bet gan no Dieva žēlastības Kristū, kura ir atklājusies visiem cilvēkiem, un tādēļ ir arī jāpasludina un jāpiedāvā visiem. Tas tiek darīts gan ar vispārējās Evanģēlija sludināšanas starpniecību, gan arī izmantojot šo īpašo Evanģēlija formu – absolūciju. Tie, kuri pasludina cilvēkiem Dieva žēlastību Kristū, nekad nekļūdās, jo šeit nepastāv *clavis errans* jeb *Fehlschlusse*¹. Absolūcijas vārdi allaž ir tikpat patiesi kā paša Evanģēlija vārdi, kurus arī izsaka absolūcija. Ja nu kāds nesaņem absolūcijā pasludināto un sniegto grēku piedošanu, tad tā ir vienīgi viņa paša vaina. Kristus dēļ Dievs ir žēlīgi pie devis visas pasaules grēkus." [10]

(Nobeigums nākamajā numurā.)

¹ No latīņu un vācu val. – 'kļūdainās atslēgas.' Romas katoļu baznīcā ir mācība par to, ka gadījumā, kad grēku sūdzētāja nožēla nav patiesa, tad priesteris, kas to nezina, gan saka: "Tavi grēki ir piedoti", taču patiesībā piedošana šajā gadījumā absolūcijā netiek sniegta, tā sakot, absolūcijas vārdi nav bijuši patiesi – notikusi kļūda.

Tā mūs pamāca Mārtiņš Lutera

Par kopību

Baznīcā Dievs ir devis sadraudzi un brālībai piekordinājis, lai visi tās locekļi turas kopā, kā Rakstos ir sacīts: Vai tam cilvēkam, kas ir viens pats! Kad viņš krīt, nav neviena, kas tam palīdzētu piecelties.

Ir jāzina, kur un kas ir kristīgā draudze, – lai nenotiktu tas, ko parasti dara neīsti kristieši, proti – ka kristīgās draudzes vārdā notiek cilvēku pašu izdarības. Bet no tā ikviens lai skaidri pazīst Kristus draudzi, ka tajā pasludina skaidro Evanģēlija vārdu.

Mēs neesam tie, kas baznīcā varētu uzturēt dzīvu. Mūsu priekšteči tāpat to nav spējuši. Un tie, kas pēc mums nāks, arī nebūs tādi varētāji. Tikai Viens ir, kas to līdz šim ir darījis, dara joprojām un vēl darīs – Tas, kas saka: "Es esmu pie jums ikdienas līdz pasaules galam." (Mat. 28:20)

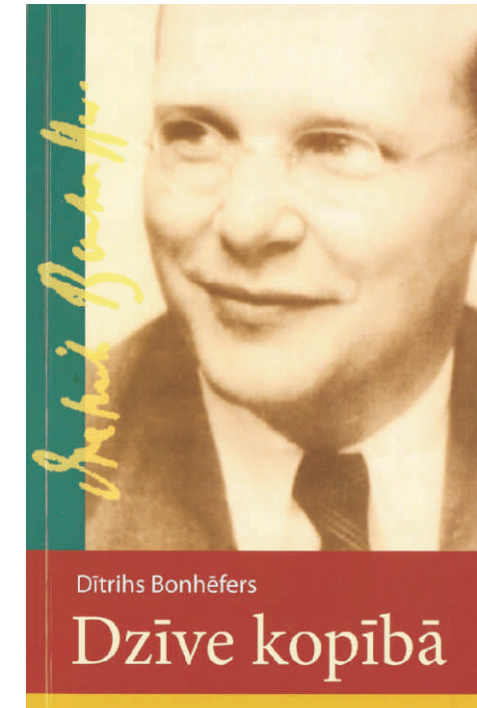
Rosīgākā Latvijas luterāņu izdevniecība Luterisma Mantojuma Fonds ir laidusi klajā izcilā 20. gadsimta luterāņu teologa Dītriha Bonhēfera grāmatu "Dzīve kopībā". Šī grāmata ir dziļas pārdomas raisoša apcere par baznīcu kā kristīgu kopību. D. Bonhēfera "Dzīve kopībā", ko var iegādāties arī mūsu draudzes grāmatu galdā, spēj uzrunāt ikvienu, kas vien vēlas augt savas ticības izpratnes dziļumā un nopietnībā. Ierosmei lasīt – fragments no jaunās grāmatas.

KOPĪBA

Dītrihs Bonhēfers

Cits citam par brāli var būt vienīgi Jēzū Kristū. Es esmu otram brālis tā dēļ, ko Jēzus darījis manis dēļ un man; otrs man ir kļuvis par brāli caur to, ko Jēzus Kristus ir darījis viņa labā un viņā. Mēs esam brāļi vienīgi Jēzus Kristus dēļ – šim faktam ir milzīga nozīme. Tātad mans brālis ir nevis tas nopietnais, dievbijīgais cilvēks, kurš pieprasa būt brālīgā sadraudzībā un ar kuru jau esmu brālīgā kopībā, bet brālis ir tas, ko Kristus ir atbrīvojis, atbrīvojis no grēkiem, aicinājis ticībā un uz mūžīgo dzīvi. Mūsu kristīgā kopība nepamatojas tajā, cik kristīgs ir kāds cilvēks, cik dievbijīgs un garīgs; mūsu brālību nosaka tas, ko Kristus darījis kāda cilvēka labā. Mūsu kopība pastāv vienīgi tajā, ko Kristus darījis mūsu abu labā, un tas šeit nav tikai iesākums (it kā laika gaitā mūsu kopībai varētu pievienoties vēl kaut kas), bet tā tas ir un paliks nākotnē un mūžībā. Mana kopība ar citiem ir un būs vienīgi Jēzū Kristū. Jo dziļāka un patiesāka kļūst mūsu kopība, jo vairāk atkāpsies viss cits, kas ir starp mums, jo skaidrāk un noteiktāk mūs vienos vienīgi Jēzus Kristus un Viņa paveiktais. Mēs esam viens otram vienīgi Kristus dēļ, caur Kristu mēs pilnībā *esam* viens otram un uz mūžīgiem laikiem.

Tas aplūšina visas turpmākās vēlmes pēc kaut kā vairāk. Tas, kurš vēlas ko vairāk par to, ko Kristus dibinājis mūsu starpā, nevēlas kristīgo brālību, bet, kopībā dzīvojot, meklē kaut kādu īpašu pieredzi, kuru nav guvis citur. Viņš kristīgajā brālībā ienes kādas neskaidras, neīstas vēlēšanās. Un visbiežāk tieši šajā jautājumā kristīgai kopībai jau no paša sākuma draud vislielākā bīstamība, iekšēja saindēšanās, proti, ja kristīga brālība tiek sajaukta ar kādu iztēlotu priekšstatu par dievbijīgu kopību un kristīgas kopības garīgā realitāte tiek sajaukta ar dievbijīgas sirds dabiskajām ilgām pēc kopības. Kristīgai brālībai ir būtiski, ka jau no paša sākuma ir

skaidrs – pirmkārt, kristīgā brālība nav nekāds ideāls, bet gan dievišķa realitāte. Otrkārt, kristīga brālība ir garīga, nevis dvēseliska realitāte.

Neskaitāmas reizes visa kristīgā kopība ir sašķēlusies tādēļ, ka tā dzīvoja, balstoties uz kādiem sapņainiem priekšstatiem. Bieži vien tieši nopietns kristietis, kurš pirmo reizi nonāk kādā kristīgā kopienā, ienāk tajā ar kādiem ļoti konkrētiem priekšstatiem par to, kādai jābūt kristīgai kopdzīvei, un cenšas tos īstenot. Taču Dieva žēlastība šādiem sapņiem drīz vien liek sabrukt. Mūs pārņems liela vilšanās par citiem, par kristiešiem vispār un, ja veiksies, arī pašiem par sevi. Dievs vēlas mūs vest pie atziņas, kas ir patiesa kristīga kopība. Savas lielās žēlastības dēļ Viņš nepieļaus, ka mēs kaut pāris nedēļu dzīvotu kādos sapņos un peldētu omulīgās pieredzēs un brīnišķīgās laimes izjūtās, kuras klājas pār mums kā migla. Dievs nav emociju Dievs, Viņš ir patiesības Dievs. Tikai tā sabiedrība, kura viņas, saskaroties ar neiepriecinošajām un ļaunajām parādībām tajā, sāk kļūt par tādu, kādu Dievs to vēlas redzēt, un sāk satvert tai ticībā dāvātos apsolījumus. Jo drīzāk draudzei un cilvēkam pienāk vilšanās stunda, jo labāk. Tādai kopībai, kura nespēj panest un pārdzīvot vilšanos, kura cieši vēlas turēties pie kaut kādiem ideāliem priekšstatiem, – tādai kopībai agrāk vai vēlāk jāsabruk. Ikviens kristīgajā kopībā ienestais cilvēciskais priekšstats traucē kopību, un tas jāsaņem, lai kopība būtu patiesa. Tas, kurš savu sapni par kristīgo kopību mīl vairāk nekā kopību pašu, kļūst par ikvienas kristīgas sadraudzības

(Turpinājums 8. lpp.)